Ч. 194 Второк 29 серпня (11 вересня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Цісарский декрет. — Заява правительства про ситуацию).*

Цісарский декрет розвязуючий палату послів австрийскої ради державної датований дня 7 вересня с. р. звучить дословно: „Ми Франц Йосиф I., з ласки Бога Цісар Австриї, король Угорщини, Чехії, Далматиї, Хорватиї, Славонії, Галичини, Володимириї і Ілліриї і т. д. оповіщуємо: Артикул I. Палата послів Ради державної розвязана. — Артикул II. Загальні вибори до парляменту мають бути безпроволочно розписані і переведені". Декрет підписаний Цісарем і всіми міністрами.

В неурядовій части Wiener Ztg. появив ся в суботу разом з оповіщенем про розвязане парляменту такий комунікат правительства о ситуациї: Від 3 літ державна господарка стратила норму і контролю. Головна часть правительственних предложень а іменно широкої економічної програми, котру предложено раді державній минувшої зими, не полагоджена. Кожда хоч би найпильнійша і найбільше потрібна реформа мусить застрягти, всі бажаня населеня, що відносять ся до піднесеня загального добробиту і власної податкової сили, бажаня, котрих сповнене тим більше потрібнеще потреби так само держави як і країв і громад безперериво ростуть — все те мусить уступити перед одною одинокою і цілком до держави не відносячою ся справою. Великі здобутки в сьвітовім промислі припали в участи иншим державам; Австрия і єї народи одержали тілько малу частину, котру здобули підприємчивий дух і похвальна відвага одиниць, при чім одиниці мусіли ще бути поперті спеціяльно користними обставинами.

„Впрочім всі сили спаралїжовано, бо законодавство не могло ними опікувати ся а адміністрация не могла дати їм відповідних средств. Найбільше терплять на тім невідвічальнім занедбаню найслабші, т. є. селяни, ремісники і робітники.

„Такий стан дальше тревати не може, в котрім держава і єї напелепе мусять дивити ся на цілковитий упадок своїх інтересів, котрих упосліджене вже доси відчували досить тяжко. Щирі заходи правительства, аби помочию у всіх областях пустити в забуте сумні відносини послідних часів, лишили ся без результату.

„Єго консеквентно виявлювана політична і национальна безсторонність, всі єго найдальше ідучі змаганя не були в силі привернути законодатної праці, приписаної репрезентантам народу основними законами, і розвязане палати послів стало ся неминучою конечностию.

„Правительство поручає виборцям, аби при виборах, що мають безпроволочно наступити, взяли енерґічно під розвагу свої економічні інтереси. В той спосіб они прислужать ся скріпленю держави і зміцнять успішно єго спосібність попираня населеня на дорозі всестороннього розвою.

Правительство розвязуючи палату послів, котра не віддавала ся ніякій позитивній праці, числило ся з тою конституцийною засадою, що чим поважнійше уформують ся відносини, тим більший буде обовязок виборців уявити собі значене їх голосів, там, де нова репрезентация має уформувати ся відповідно до своєї будучої діяльности. Виборці рішать, чи неоцінене добро, яке лежить в тяглости діланя сеї законодатної институциї, має стратити всю свою вартість для того лише, що она все на ново не хоче успішно ділати".

## З КАНАДИ.

О. Ярослав Бачиньский з Кошилівців заліщицкого повіта оповіщує лист свого парохіянина Михайла Фурдиєвича, що разом з другим кошиловецким господарем Яковом Польовим виїхав минувшого року в марті до Канади і осів в Еґельберт в Манітобі. Про їх еміґрацию пише о. Бачиньский отсе: Яків Польовий був майже найзаможнійшим і найінтелїґентнійшим ґаздою в цілім селї. Молодий (38 літ) тверезий працовитий, письменний, член „Просьвіти", мав 10 морґів доброго поля, красну хату і всї господарскі будинки в добрім станї. Коло поля робив добре, тож оно добре єму родило, і був все у него хліб на хліб і крейцар на крейцар. Найстаршого сина відвіз на науку дяківства до дяка Бачиньского в Городенцї. (Про того Бачиньского писали еміґранти вже тамтого року. Він богато людий постягав до Канади і пообманював. — *Ред.*) Стали люди з Городенки їхати до Канади; поїхав і той дяк. Звідти став слати листи до Польового і представив єму Канаду в таких рожевих барвах, що той рішив ся туди іти та ще намовив свого сусіда Михайла Фурдиєвича. Той був уже біднійший, мав хату, 2 морґи поля, садок, огородець, пасіку, але при тім досить заробляв краєвцтвом. Польовий зібрав коло 3000 зр., Фурдиєвич коло 800 зр.

## ТА В ПЛАЩИ ВІД ДОЩУ.

*(З іспаньского — Емілія Санкес Пастора.)*

— Зле говорити о людях — казала звичайно Донна Томаза — то може гріх, але для мене нема нічого приємнійшого в житю.

Донна Томаза була женою судиї з Арріолї. Всї тиснули ся до неї на вечерницї і старали ся розмавляти з нею. Хто хотїв пізнати більші і менші хиби всїх мешканців міста, потребував лиш чверть години з донною Томазою поговорити. Она була богата на слова, оборотна в язицї і мала злі наміри; часто єї слова викликували ріки сльоз. Але она тим мало журила ся, бо як казала, нічого не видумувала, лише повтаряла то що чула від инших. Говорила заєдно: „Нехай люди не роблять нічого злого, то нїхто не буде о них говорити.

Народні пословицї: „Нема диму без огня", „Хто робить добре, не потребує нікого бояти ся", і инші подібні вислови, які собі сама творила, були у неї сьвятими заповідями.

Одного разу приїхав до місточка в войскових справах один молодий офіцир. Крім своїх службових орудок мав від вітця порученє відвідати єго приятеля, судию. Як добрий і послушний син вчинив волю вітця, але застав лиш донну Томазу саму дома. Судия з дочкою Люізою вийшли на прохід.

Донна Томаза скористала з нагоди, аби подати прібку свого дару вимови і обховорювала всїх своїх знакомих в Мадридї по черзї.

Коли офіцир вже мав пращати ся, сказала донна Томаза, що аж трясла ся, аби поговорити о місцевих відносинах:

— Як довше задержите ся в нашім місті, то побачите, які тут хороші дівчата.

— На жаль не буду мати нагоди — відповів офіцир. — Нині о 8-ій вечером від'їзджу назад і імовірно нїколи більше сюди не верну.

— Але ми маємо дуже хороші дівчата — говорила донна Томаза дальше.

— О тім мав я вже нагоду пересьвідчити ся нині рано на зелїзничім двірци, де бачив чотири, чи пять дуже красних панночок. Особливо одна з них, в елеґантнім плащи від дощу.... бо лив дощ.... правдиве ангельске лице.

Тепер донна Томаза щаслива. То могла бути лиш дочка аптикаря, бо она була майже одинока в місті, що носила плащ від дощу.

— То приятелька моєї дочки — шепнула донна Томаза до поручника значучо — але я конче мушу постарати ся, аби тій приязни зробити як найскорше конець. Власне та в плащи їздить дуже часто до Мадрида і поводить ся там так.... Але я не хочу вас тим задержувати, бо як би хотїла о тім оповідати, то не булоби кінця....

Офіцир, котрого цїла справа нічого не обходила, перервав розмову і попращав ся, висказуючи свій жаль, що не буде міг бачити перед своїм від'їздом пана судию.

Коли судия вернув з проходу, жалував дуже, що не був дома і не бачив ся з сином свого дорогого приятеля, але ще більше було жаль Люізї, бо в місточку лиш дуже рідко показував ся хто з Мадрида, а ще рідше можна було бачити офіцира.

Коли вечером явив ся офіцир на двірци і ждав на приїзд поїзду, приступив до него начальник станциї, дуже вічливий чоловік і сказав:

— Тепер дворець не виглядає так весело, як нині рано. О тій порі не приходять сюди молоді панни.

— Ага, нині рано були тут хороші дівчата — відповів офіцир, аби лиш щось сказати — особливо та в плащи від дощу.

— А... то найкраща дівчина в цїлім місті! — скрикнув урядник одушевлений.

— Шкода лиш, що она як приїде до Мадрида веде таке легке житє — замітив офіцир таким рішучим голосом, немов би був певний того що говорить.

Начальник станциї витріщив очи і хотїв щось відповісти, але свист над'їзджаючої льокомотиви перебив єму і він мусїв спішити до своєї служби.

Минув місяць від побуту молодого офіцира в місті, коли донна Томаза замітила, що панї в місточку починають уникати єї товариства.

Не сповнились видно, мрії тих двох еміґрантів, бо 1/VI. с. р. прийшов до Проця Костура в Цапівцях заліщицкого повіта від М. Фурдиєвича ось який лист:

Мої любезні сусіди!

Не міг-ем до вас так довго писати, доки ся не роздивив по Канаді, жибим міг і вам гдещо про ню написати, що ту людем бракує, а чого зно за богато є. Ми зістаєм здорові і веде нам ся звичайно, як на чужині, як то кажут, бідному все вітер в очи, ні свата, ні брата, ані приятеля, а лизуновичів скрізь не бракує! Досить, що ми ту в того гаразду і плакати не перестаєм, але вже всьо пропало. Щоб мині був хто правду написав, як ту є, то я бим був за жадні гроші не їхав, але брехач бреше, а дурний їде, і то так бреше, таке описує, що не бувало, ані ніколи не може бути. Але я вам тепер опишу правду, і хто хоче їхати до Канади на зламане карку, то най послухає моїх слів, щоби не плакав так, як ми плачем. І так земля дуже лиха, пісковата, камениста і мочари. Кукуруза, фасоля, огірки, гарбузи ту ніколи не будут, бо померзнут, а решта з ярин всьо буде, але не таке, як в Галичині; а пшениця також місцями вимерзає. Овочів, як яблок, грушок, словом нема ані сліду, не так, щоби не родили, але таки і дерев нема жадних овочевих і не буде, а місця ми лід в кірници стоїт ціле літо. В літі в день то горячо, годі витримати, а в ночи так зимно, як би в нас по Честнім Хресті. Жайворонків, воробців, перепилиць і жадних птахів тих, що в Галичині, нема; словом, сумно, що ся жити не хоче. А що найгірше, комарі так густо, що навіть дихати не дають, бо в писок летят, і вечером мусит кождий утікати до хати, а перед порогом в огонь класти, бо би ся і в хаті не вінучував; не оден собі гадає: як такі я собі гадав, що то та земля новина і є богато зорати два або три шнури тай є відки жити, а то не правда, ту зорати і 10 шнурів, то жити нема звідки. Заробок в літі правда що є, але що з того, коли в зимі нема, що заробит в літі, то в зимі зісьт, а роблят так як худобов, даремне платити не хотят, і обіцяют півтора доляра на день, але як прийде до рахунку, зачне рахувати, то в тяжков бідов вийде по 80 центів, бо порахує харч, на доктора, на неділю, а як кілька день слота, то ще хоть з дому доплачуй, а богачі так на той заробок біжут, як то в нас за сноπи, бо му жаль, що бідний заробляє, а війти троха що ся не поприривають, такі якісь голодні, тай їх богато поприїзджало. А той заробок не є так близько дому, треба іти пішки 150 миль і в лісах ночувати, а нім хату здиблеш, то також за два дни або три дни. То такі канадийскі гаразди. Мука, мясо, солонина, то дуже тано, але всьо купити, то єднак тра богато грошей. Більше не маю що так вам нового написати о Канаді. Хотяй не богато пишу, але правду, хто там збирає ся їхати, дайте му, най перечитає, щоби потому не плакав на свій дурний розум, так як я.

Ми з Польовим купили фарму, але я лише пету часть, 32 акри. Давем 90 долярів, а Польовий дав 350. Землі досить, але як би така як в нашій Галичині, а то нівроку нездала; хати положили-м близько оден другого і жием далі".

Лист кінчить ся поздоровленями ріжних кревних і знакомих.

---

# Новинки.

*Львів дня 10 го вересня 1900*

— **Заупокійні богослуженя** за бл. п. цісареву Єлисавету відбули ся нині, в річницю смерти, у Львові, в церквах всіх трех обрядів при участи представителів властий і шкільної молодіжи. В церкві св. Юра відправив богослужене Впр. митрат о. Андрій Білецкий в сослуженю крилошан митр. капітули; в лат. катедрі крилошанин о. Валенга, а в катедрі вірменьскій Впреосв. архієпископ Ісакович. Молодіж шкільна була вільна від науки.

— **Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский** виїхав зі Львова на повитане Є. В. Цісаря.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував судовими ад'юнктами авскультантів: Корнеля Поповича для Садагури, Ферд. Гердеґена для Підгаєць, Стан. Спендаковского для Копичинець, К. Білїньского для Буковска, В. Феліікса для Березова, Олександра Саляка для Золотого Потока, Л. К. Радваньского для Бурштина, Лаврентого Заградника для Вишнївчика, Ж. Пляпера для Турки, Йосифа Здерковского для Глинян, Юл. Романчука для Товстого, Р. З. Юдейка для Борщева, Ол. Гільбріхта для Буска, Атаназия Федоровича для Пугілля, Антона Янковского для Борщева, І. Щепаньского для Городенки, А. Ст. Огогана для Войнилова, В. Ант. Бальдільго для Гусятина, Лукияна Чирняньского для Скалата, дра Едм. Вибіраля для округа висшого суду краєвого у Львові, Ем. Купаренка для Кімполюнга, дра Альф. Реґіюса для Заставни, дра Г. Перльштайна для Селетина.

— **Торжественне отворене рускої ґімназії в Коломиї** відбуло ся дня 3-го с. м. по богослуженю, яке відправив о. крилош. Кобленьский в сослуженю і при участи численного духовеньства. Відтак зібрали ся місцеві достойники, духовні і сьвітскі, між иншими радник намістництва Павликовский, пос. Вітославский, старший радник скарбовий Каричак, репрезентанти руских товариств і богато руских сьвящеників в сали будинку ґімназияльного, де промавляв інспектор краєвий п. Ів. Левицкий. Бесідник вніс оклик в честь Є. Вел. Цісаря і в імени Є. Ексц. п. Намістника зложив желаня та сказав, що п. Намістник був би радо сам приїхав на торжество відкритя, але приїзд Монарха тому перешкодив. Опісля промавляли ще пп. Недїльский, директор руской ґімназиї і Скупневич директор польскої ґімназиї на темат взаімних відносин, пос. і бурмістр міста Вітославский, а наконець ученик осьмої кляси в імени молодежи.

— **Для улекшеня подорожи до Ясла** особам, що удадуть ся на приняте, яке відбуде ся в кватирі Цісаря в Яслї дня 13 с. м. о год. 9-ій рано, відходять зі Львова і з Кракова до Ясла надзвичайні поїзди особові дня 12 с. м. вечером, а по авдиєнциї відвезуть дня 13 с. м. участників назад в напрямі до Львова і Кракова. Із Львова, вийде той надзвичайний поїзд дня 12 с. м. з головного двірця о 9 год. 25 мін. вечером, в Городку стане о 10 г. 11 м., в Судовій Вишни о 10 г. 39 м., в Мостисках о 11 г. 9 м., в Перемишли о 11 г. 49 м., в Радимні о 12 г. 34 м., в Ярославі о 12 г. 57 м., в Переворску о 1 г. 25 м., в Ланцуті о 1 г. 56 м., в Ряшеві о 2 г. 21 м. в ночи, а в Яслї стане межи годиною 5 а 6 рано. — Виїзд з Ясла наступає 13 с. м. о 1 год. 45 мін. пополудни, а у Львові стане о 8 год 25 мін. вечером. (Час зелізничий).

— **Число учеників в рускій ґімназиї в Перемишли.** На сей рік вписало ся до кляси приготовляючої 59, до І-ої 104, до ІІ-ої 65, до ІІІ-ої 72, до IV-ої 62, до V-ої 39, до VI-ої 47, до VII-ої 35, до VIII-ої 35 — разом 518 учеників. Кляси І., ІІІ. і IV. поділені на два відділи; другої не поділено, бо вже нема де помістити, хотяй новий будинок.

— **Морд в Зубівцях.** На поли в Зубівцях ad Кирниця, городецкого повіта, замордовано в ночи з 31 серпня на 1-ого вересня с. р. 22-лїтного паробка Івана Галамая з Кирниці. Переведені доходженя виказали, що морд сей сповнив 19 лїтний Іван Ковалик з Кирниці. Він признав ся до злочину, подаючи за причину жадобу мести. Комісія судова сконстатувала, що Галамай помер в наслідок кількох ударів сокирою в голову. Ковалика увязнено, а також увязнено его матір і брата Федька, бо в їх мешканю найдено скровавлене одінє і заходить підозріне, що они співвинні довершеного злочину.

---

До дому на вечерниці приходило чим раз менше осіб, а навіть Люїза, котра вправді не мала ніколи жениха, але котрій кождого тижня осьвідчали ся молоді люди, побачила, що кружок еї обожателів меншіє. Донна Томаза, що спершу цілком на то не зважала, подвоїла свої сплетні і обмови на тих, що еї уникали. Напади простягли ся і на щадженний доси бридший пол людий, о котрого членах уміла она розповісти більше або менше імовірну історию.

То обиджуюче поведенє дійшло до найвисшої степени, коли на баль, який устроюваю кождого року в честь патрона міста, не запрошено ні судиї ні его родини. Донна Томаза пінила ся зі злости, Люїза плакала як Магдалина, а судия постановив зажадати від виділу касина вияснення і хочби мав навіть утратити службу, бити ся з кождим его членом.

Але до того не прийшло, бо сьвященик, шкільний товариш і щирий приятель судиї попросив его до себе і заявив єму щиро і отверто як приятель:

— Вас не запросили до касина, бо в місті довідали ся, яке легке житє веде ваша Люїза, як поїде коли до Мадрида.

Судия гадав що зімліє, коли то почув, відтак крикнув люто:

— Лож!.... клевета! Люїза то ангел невинности!

— Я о тім також пересьвідчений, але так люди говорять і я кажу тобі то, аби ти що зробив з тою справою.

— Хтож сіє ті поголоски?

— Официр, що був тут перед трема місяцями сказав то начальникови стациї. Звідси пішла вість і їй всї повірили.

Судия, впевнивши ся, що дочка его не почує, повідомив того самого дня жену о своїй розмові з сьвящеником. Она в перший хвили була мов приголомшена. Але коли знов прийшла до себе і могла говорити, полив ся цілий потік проклонів на официра, начальника стациї і ціле місто, щоби як звичайно скінчити в найнеімовірнійший і найзлобнійший спосіб.

— То вигадка сьвященика — крикнула.

— Алеж, моя дорога, погадай...

— Сьвященика — повторила донна Томаза — і він держить ся ще тут лиш тому, що я богато цікавих історий о нім не хотіла оповідати.

Ведена пристрастию почала видумувати всїлякі річи против сьвященика, котрі самі в собі були невинні, але їх було зіставити разом видавали ся злочином. Тим хотіла доказати, що старий приятель мужа умисно оклеветав їх дочку.

Для неї не було ніякого сумніву, що ціла справа була ділом сьвященика і була би ще довго перечила ся з мужем, коли би судия не був пересьвідчев ся з висказів других людий, що начальник стациї повторив дійстно лиш то, що єму сказав поручник.

Тепер не було иншого способу, як спитати офіцира письменно на чім він опирав свої клевети против дочки з Арриолї.

Лист мусів бути короткий і сухий. Вправді донна Томаза домагала ся, аби було в нім повно обидних слів, однако ей чоловік побідив тепер і написав таке письмо:

„Поважаний Пане! Будете ласкаві відворотною почтою донести мені, які причини наклонили Вас до того, що Ви Люїзу оклеветали перед тутешним начальником стациї, а коли Ви чули то, що сказали, то хто есть автором тих безличних клевет".

Судия підписав ся повним іменем і урядовим характером, аби не було сумніву що до особи.

Два дни ждали судия і донна Томаза з горячковою нетерпеливостию на почту. Хвилї видавались їм віками. Але як всьо на сьвіті має свій конець, так і час дожиданя. Надійшла вкінци почта, що принесла бажану відповідь. По отвореню куверти вплили ся очи судиї і донни Томази в папір, що містив коротку відповідь. Она звучала:

„Поважаний Пане! Не маю понятя хто є Люїза. Слова яких я признаю ся нерозважно ужив супротив начальника стациї були лиш повторенем того, що мені короткий час перед тим сказала Донна Томаза".

— Я?! — крикнула жінка судиї люто. — Нова, нечувана безличність!... Як би я могла оклеветувати власну дитину?!... Той чоловік хиба одурів!

— Але ти говорила з ним, признаєш сама — сказав судия, що знав з досьвіду, до чого его жена спосібна. — О чім же ви говорили?

— Боже, о цілком рівнодушних річах....

— **Істория скрипки.** Та й скрипка могла би иноді щось розповісти, коли би була жива. Через скрипку правдиву „Страдіварійку" (роботи Страдіваріюся) зійшов зі сьвіта ню-йоркский музик, професор Ботт а фабрикант інструментів Флехтер мало що не пішов невинно на рік до криміналу. Річ була така. Пять літ тому назад передав Ботт свому приятелеви Флехтерови скрипку вартости 5000 долярів (25.000 К), щоби він продав єї сьпіваковм Ніколініому, мужеви звістної славної співачки Патті. Той не хотів тілько заплатити і інтерес розбив ся. Скрипку відослано знову професорови Ботті. Але в кілька місяців опісля написав Ніколіні з Льондону, що вже заплатить жадану суму, отже нехай єму Ботт пришле скрипку. Ботт заглядає до скрипки а там замість Страдіваріюса есть проста скрипка без вартости. Підозріне впало на Флехтера і він запізвав єго; Флехтера арештовано і по кількох місяцях слідчого арешту засуджено єго на рік криміналу. Флехтер рекурував до всіх інстанций і тепер справа єго знаходила ся в найвисшім трибуналі. Тимчасом Ботт так згриз ся тою стратою, що помер. Перед кількома днями явив ся Флехтер у прокуратора і доніс, що знайшов спорну скрипку у якоїсь пані Спрінгер. Она зізнала до протоколу, що єї син купив ту скрипку у якогось музика, що впав був в біду, за 30 долярів. Здає ся отже, що Флехтерови може удасть ся уйти кари; але при сій нагоди суд собі пригадав, що у Флехтера пропала була перед десяти роками також цінна скрипка артистки Мод Повель. Флехтера засуджено тогди на заплату відшкодованя.

---

— **Нові статути пенсийні** і провізийні для персоналу австрийских зелізниць державних. За згодою міністерства скарбу видало міністерство зелізниць для функционарів ц. к. австр. зелізниць держ. і їх родин нові змінені статути пенсийні і провізийні з многими цінними улїпшенями в користь персоналу.

Важнїйші зміни нових статутів, котрі увійшли в житє в днем 1 вересня с. р. представляють ся слідуючо:

1) Для членів фонду пенсийного і провізийного, котрі в наслідок слабости або тілесного ушкодженя стали ся нездібними до служби, скорочено час потрібний до позисканя права на пенсию або провізию з 10 на 5 літ. Для вдів і сиріт по членах тих фондів застережено ті самі користи.

2) Признане емеритури, в висоті припадаючій за 10-літне належане до фонду, тим функционарам, котрі в службі в наслідок якого випадку стали ся нездібними до працї, не залежить від жадної иншої вимінки, як тілько від сеї, щоби яко члени належали до фонду пенсийного або провізийного найменше один день. Те саме приміняє ся до вдів і сиріт по тих членах фонду, котрі улягли випадкови.

3) В нормальний вимір пенсиї або провізиї, признаної на підставі постанов під 1) і 2), не вчисляє ся жадних рент від випадків.

4) Для будників, котрі по 31 серпня 1900 перейдуть в стан спочинку і побирали річну платню, підвисшено мінімум пенсиї взглядно провізиї з 300 на 400 корон. Таке саме мінімум заосмотреня одержжать вдови по таких будниках.

5) Невплачених вкладок до фонду через помершого члена не потручає ся з пенсиї, провізиї, з датків на виховане, відправи, кватерового або посмертного, яке має ся виплатити вдові по нім або дітям.

6) Зносить ся цілком дотеперішне обмеженє, що вдова тілько тогди має право до провізиї, наколи супружество тревало найменше 3 літа в часї чинної служби мужа.

7) Дотеперішну постанову, що вдова по членї, котрий при заключеню супружества мав понад 50 взглядно 55 літ, не має права до заосмотреня, наколи була більше ніж о 15 літ молодшою від помершого мужа, — змінено в користь вдів.

8) Принятє до фонду пенсийного або провізийного розширено до 55 року житя.

Вкінци усунено новими статутами дотеперішне нерівномірне трактоване функционарів належачих до фонду пенсийного і провізийного через те, що статути обох фондів зрівнано так, що 43108 членів належачих з кінцем грудня 1899 до фонду провізийного, поміж котрими було 12.944 робітників денних, буде ся трактовати під взглядом заосмотреня на старість і емеритури після тих самих правил.

З цілою от-же слушностию повинен персонал ц. к. австр. зелізниць держ. повитати радістно і вдячно видане змінених статутів, котрі дають новий доказ усильної старанности заряду о своїх функционарів.

---

моїх мадрідских знакомих.... а відтак, тепер пригадую собі, згадав він о дочці аптикаря, котру він бачив на двірци як лиш приїхав, і котра єму дуже сподобала ся.... Я тому єго одушевленю зробила скоро конець, бо сказала єму, що люди о ній говорять.

— Звідкиж він міг знати дочку аптикаря, коли лише що приїхав і був тут цілком чужий? — питав судия, починаючи причувати щось злого.

— Він єї вправді не знав, але говорив о дівчині в плащи від дощу, а що майже лиш она одна такий плащ носила....

— Нещастна! — скрикнув судия. — Бог покарав тебе за твій злий язик.

— Як?.... Я не розумію....

— То послухай!... Коли Люіза вийшла зі мною з дому, мала на собі нову одежу, що дістала на уродини. По дорозі стрітили ми кілька єї приятельок, між ними і дочку аптикаря, до котрих Люіза прилучила ся і пішла з ними на дворець, між тим як я пішов за моїми орудками. Нараз пустив ся сильний дощ і Аніта позичила Люізі свого плаща.... Отже ти оклеветала власну дитину і може на віки зробила єї нещасливою!

Судия попросив о перенесенє до иншого повіта, але заки спровадив ся на нове місце, дійшли вже й там сплетні о ній.

Донна Томаза вже не говорить, бо сльози не дозваляють. Бідна Люіза жиє сама одна і дармо старає ся згадати, чому всї єї уникають і з відразою від неї відвертають ся.

---

# Телеграми.

**Відень** 10 вересня. Є. В. Цїсар був нині рано о годині 9-ій на заупокійнім богослуженю з нагоди 2-гих роковин смерти бл. п. Цїсаревої Єлисавети, а відтак о годині 11-ій перед полуднем виїхав окремим поїздом до Галичини.

**Амстердам** 10 вересня. Голяндска королева Вільгельміна одержала листи від анархістів з погрозами. Скріплено палатну сторожу.

**Льондон** 10 вересня. Як доносить бюро Райтера, получив ся Девет з командантом Тероном коло Йоганнесбурга. Разом мають они 1800 людий і обсадили гори на полудне від міста. Англійці в значній силї виступили против них. Кажуть, що Девет не має з собою армат.

---

# Надіслане.



## Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

### Зі Львова

| посп. відходить | особ. відходить | |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 6·25 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·35 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Скольoго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·35 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Скольoго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 7·48 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·30 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·13 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 6·50 | „ Лавочного Мункача, Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·12 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. приходить | особ. приходить | |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·05 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкав, Черновець, Станиславова |
| | 12 55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·15 | „ Скольoго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·45 | „ Кракова |
| 5·55 | | „ Чернівців |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Скольoго, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.23 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 7·24 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·50 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·28 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·45 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·00 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·30 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·15 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

---

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

## Ілюстрована часопись для женщин.

## БЕЗПЛАТНО

### 4 томи повісти

Клим. Юнопи **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

## одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотепершного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

## MODY PARYSKIE

**(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і**

## GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

**Волод. Ст. Реймонта**
повість п. з.:
**І по многих днях. — І по многих лїтах....**

**Севера**
повість п. з.:
**Леґенда.**

Услівя передплати разом з премією:

| У Львові і Кракові: | |
|---|---|
| Чвертьрічно | 1 зр. 80 кр. |
| Піврічно | 3 зр. 60 кр. |
| Річно | 7 зр. 20 кр. |

| В Галичинї з почтовою пересилкою; | |
|---|---|
| Чвертьрічно | 2 зр. 20 кр. |
| Піврічно | 4 зр. 40 кр. |
| Річно | 8 зр. 80 кр. |

**Редактор ЯН СКИВСКИЙ.**

Передплату для ЛЬВОВА І ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

**Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові**

**Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.**

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).